

РЕШЕНИЕ

№ 1761

гр. Варна, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IVA СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от мл.с. Ивалена Орл. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20213100501622 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба № 286517/11.05.2021 г. от ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, чрез адвокат И.В. от АК - Сливен, срещу Решение № 261259/09.04.2021 г., постановено по гр. д. № 7389/2019 г. по описа на РС - Варна, XVI състав, с което са отхвърлени предявените от ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, срещу „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, искове за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумите, както следва:

- сумата от 8397,90 лева, представляваща обезщетение за неспазен тримесечен срок на предизвестие, на осн. чл. 221, ал. 1 от КТ;

- сумата от 140,00 лева, представляваща неизплатени части от трудовото й възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 70,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г.;

- сумата от 400,00 лева, представляваща неизплатени части от трудовото й възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 200,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., на осн. чл. 128 от КТ;

- сумата от 20,00 лева, представляваща данъчно облекчение по чл. 22в на ЗДДФЛ, което работодателят не е изплатил на ищцата,

или общо претендираната сума в размер от 8957,00 лева.

Жалбоподателят счита първоинстанционното решение за недопустимо, респективно неправилно, постановено в противоречие на материалния и процесуалния закон и необосновано. Основава оплакванията си за недопустимост на обжалвания съдебен акт на твърдения, че първоинстанционният съд се е произнесъл по непредявена претенция. Сочи,

че последният е постановил обжалваното решение само въз основа на трудовия договор на ищцата и на създавани едностранно от ответника актове. В тази връзка посочва, че в решението си съдът не е обсъдил разкритото в първоинстанционното производство дописване от страна на ответника на екземпляри от трудови договори при представяне и сравняване на същите в съдебно заседание, проведено на 03.06.2020 г. Изтъква, че възстановяването на гориво в размер на близо 70,00 лева, както и ежемесечното изплащане на премии в размер на 200,00 лева, по своето естество представляват прикрити сделки, за които са приложими правилата на чл. 17, ал. 1 от ЗЗД, като последните целят да прикрият увеличението на заплатата на ищцата. Развива подробни доводи, че първоинстанционният съд е допуснал вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза да се произнася по правните въпроси на спора. Навежда, че съдът необосновано е отхвърлил направените от ищцата искания по чл. 214, ал. 2 от ГПК и чл. 194 от ГПК. Сочи, че съдът неправилно приема в обжалвания съдебен акт, че общият размер на предявените претенции възлиза на 8957,90 лева, а не както е посочено в приетия по делото доклад – 9128,19 лева. Отделно счита, че първостепенният съд не е обсъдил всички събрани по делото доказателства, поради което крайният извод за неоснователност и недоказаност на предявените претенции е неправилен и незаконосъобразен. Подробно развива аргументи, че както възстановяването на гориво, така и изплащането на „премия“ представляват елементи от работната заплата на ищцата, като имат характеристиките на допълнително трудово възнаграждение. Навежда оплаквания за неспазване на задължителната практика на ВКС от първоинстанционния съд, като в тази връзка цитира редица решения.

Настоява за обезсилване на обжалваното решение, респективно за неговата отмяна. Претендира разноски.

В законоустановения срок „Стеора“ ООД, чрез адвокат В.Д., депозира писмен отговор, в който навежда доводи за неоснователност на жалбата. Счита атакувания съдебен акт за законосъобразен, правилен и обоснован и настоява за неговото потвърждаване. Изразява становище за неоснователност и недоказаност на предявените претенции. Счита, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата на основание чл. 327, ал.1, т. 2 и т. 3 от КТ не е била налице забава на работодателя в изплащането на трудовото възнаграждение на последната, поради което същият не дължи обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ. Оспорва твърдението, че претендираните от ищцата разходи за гориво за месец октомври и ноември 2018 г. представляват допълнително трудово възнаграждение. Заявява, че изплащането на гориво за лични автомобили за служебни нужди е прекратено със Заповед № 066/26.09.2018 г., издадена от управителя на ответното дружество, считано от 01.10.2018 г., като занапред е било разрешено ползването само на служебни автомобили по ред и условия, установени в заповедта на работодателя. Оспорва претенцията за заплащане на допълнително възнаграждение в размер на по 200,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., като в тази връзка излага, че страните не са договаряли допълнително трудово възнаграждение под формата на „премия“. Сочи, че в зависимост от финансовите показатели и трудови резултати на служителите са били изплащани „бонуси/премии“. С оглед предназначението на последните, а именно да стимулират трудовото участие, те не спадат към допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер. Отделно сочи, че по отношение на претендираната сума по чл. 22 от ЗДДФЛ, ищцата не е представила декларация съобразно чл. 22в, ал. 8 от ЗДДФЛ. Претендира разноски.

В съдебно заседание въззивната страна ЕК. Н. СТ., редовно призована, не се явява лично, представлява се от адвокат И.В.. Поддържа въззивната жалба. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

В съдебно заседание въззиваемата страна „Стеора“ ООД, редовно призована, се представлява от адвокат В.Д.. Оспорва въззивната жалба, поддържа отговора.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, срещу „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, искове за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумите, както следва:

- сумата от 8397,90 лева, представляваща обезщетение за неспазен тримесечен срок на предизвестие, на осн. чл. 221, ал. 1 от КТ;

- сумата от 210,00 лева, представляваща неизплатени части от трудовото ѝ възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 70,00 лева за месеците септември, октомври и ноември 2018 г.;

- сумата от 400,00 лева, представляваща неизплатени части от трудовото ѝ възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 200,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., на осн. чл. 128 от КТ;

- сумата от 54,69 лева, представляваща неизплатена част от обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г.;

- сумата от 45,60 лева, представляваща неизплатена част от допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на по 22,80 лева за месеците октомври и ноември 2018 г.;

- сумата от 20,00 лева, представляваща данъчно облекчение по чл. 22в на ЗДДФЛ, което работодателят не е изплатил на ищцата,

или общо претендираната сума в размер от 9128,19 лева, ведно със законната лихва върху сумата **от датата на съдебното решение** до окончателното ѝ изплащане; както и за осъждане на ответника да оформи и предаде на ищцата трудовата ѝ книжка, на основание чл. 350, ал. 1 от КТ.

В исковата молба се излага, че ищцата е работила като главен счетоводител при ответника „Стеора“ ООД от 27.04.2009 г. до 15.04.2019 г. Сочи се, че първият трудов договор с ответника е от 27.04.2009 г. за заместване, с първоначална заплата в размер на 1150,00 лева, без да е отразен срок на предизвестие. На 01.11.2011 г. е сключен нов, безсрочен трудов договор, със следните посочени в него параметри: 6-часов работен ден и работна заплата в размер на 1450,00 лева, с уговорен тримесечен срок на предизвестие според материално-отчетническата функция на ищцата, отразен в договора като „законовия срок“. На 31.01.2014 г. било сключено допълнително споразумение, в което е отразен 8-часов работен ден и основна заплата в размер на 2250,00 лева. Ищцата излага, че от първия месец на трудовото ѝ правоотношение до месец септември 2018 г. към основната заплата ѝ е изплащано допълнително възнаграждение под формата на „възстановяване на разходи за гориво“ в размер на около 70,00 лева месечно (400 км пробег месечно съгласно ежегодна заповед на управителя на ответника) - чрез отчитане с пътни листи, представяне на фактури за заредено гориво на името на ответника и плащане към ищцата в наличност от касата на дружеството срещу разходен касов ордер за изплатени суми, който оставал в касовите книги на ответника. Изтъква, че това плащане има характеристиката на регулярно такова съгласно чл. 15 НСОПЗ, част от brutното ѝ трудово възнаграждение, неподлежащо на едностранно намаляване от работодателя. Сочи, че целта на това допълнително възнаграждение била да покрива разходите за гориво на личния автомобил на ищцата за пътуване от и до работното място.

Отделно изтъква, че считано от месец май 2015 г. до септември 2018 г., към основната си заплата ищцата всеки месец получавала втори вид допълнително трудово възнаграждение, така наречената от работодателя „премия“ от 200,00 лева. Ищцата счита, че последното има характеристиката на регулярно плащане съгласно чл. 15 НСОПЗ, част от

брутното ѝ трудово възнаграждение, неподлежащо на едностранно намаляване от работодателя. Сочи, че тези плащания не са се влияели от постигането на каквито и да е качествени или количествени показатели на работата.

Твърди, че поради влошаване на работната среда, чрез влошаване на стопанските резултати на ответника, същият отправил предложение към служителите си, а именно: да излязат в неплатен отпуск, но да се явяват на работа; да закупят дялове от търговското дружество на ответника по цена според балансите от последните му години; ответникът да намали трудовите възнаграждения за покриването на неговия спотански риск. Ищцата не се съгласила, вследствие на което работната ѝ заплата незабавно била намалена, чрез спиране на изплащането на допълнителните трудови възнаграждения в размер на 200,00 лева и 70,00 лева месечно, като съответно се намалила основата за изчисление на полгация ѝ се клас прослужено време. Това довело до незабавна месечна загуба за ищцата в размер на 292,80 лева или над 10% от месечния ѝ доход.

Излага още, че считано от 15.11.2018 г., вследствие оперативно лечение, ищцата излязла в продължителен отпуск поради временна нетрудоспособност, като ответникът ѝ отправил предложение трудовото ѝ правоотношение да бъде прекратено срещу обезщетение в размер на 3 месечни заплати – в намаления от него размер. След като ищцата отказала, работодателят започнал да ѝ отправя физически заплахи и да бави представянето на болничните ѝ листи в НОИ с цел да я принуди доброволно да напусне.

Ищцата прекратила трудовото си правоотношение по чл. 327, ал. 1, т. 2 и 3 от КТ, поради следните основания: едностранно намаляване от 09.2018 г. със 70,00 лева, а от месец 10.2019 г. с 292,80 лева на трудовото ѝ възнаграждение; регулярно забавяне подаването на болнични листи - №№ E20196005143, E20196005277 и E20196693009, със забавяне на дължимото ѝ се трудово обезщетение за временна нетрудоспособност.

Ищцата излага, че ответникът към момента не ѝ е изплатил дължимите ѝ се части от работната заплата, както и 20,00 лева данъчно облекчение за дете по чл. 22в от ЗДДФЛ, което работодателят е описал в служебна бележка за доходите за 2018 г., но не е изплатил.

В срока по чл.131 ГПК ответното дружество, чрез адвокат В.Д., депозира писмен отговор, в който счита предявените претенции за допустими, но неоснователни. Не оспорва, че страните са били в трудово правоотношение, прекратено със Заповед № 069/15.04.2019 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КТ, считано от 15.04.2019 г. Изтъква, че изплащането на гориво за лични автомобили за служебни нужди е прекратено със Заповед № 066/26.09.2018 г., издадена от управителя на „Стеора“ ООД, считано от 01.10.2018 г., като занапред е било разрешено ползването само на служебни автомобили по ред и условия, разписани в заповедта. Сочи, че за месец септември ищцата е получила в брой срещу издаден РКО от 27.09.2018 г. сумата от 69,30 лева, представляваща разходи за гориво по пътен лист за месец септември 2018 г.; за месеците октомври и ноември 2018 г. от ищцата не са направени разходи за гориво, доказани с пътни листи и фактури, които е следвало да бъдат възстановени от ответника. Оспорва ищцовото твърдение, че възстановяването на разходите за гориво има характера на допълнително възнаграждение, изплащано ежемесечно. Оспорва още твърдението на ищцата, че същата е следвало да получи допълнително трудово възнаграждение от по 200,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г. с характер на регулярно плащане по чл. 15 НСОПЗ. Сочи, че такова не е било уговорено между страните в допълнителното споразумение от 31.01.2014 г. Сочи, че не става ясно претенцията за присъждане на сума в размер на 54,96 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за колко дни и върху каква основа е изчислена. Сочи, че искът за присъждане на сума в размер на 45,60 лева – неизплатена част от допълнително възнаграждение за прослужено време, по 22,80 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., е неоснователен, тъй като на ищцата с месечната ѝ заплата е изплатено такова в размер на 245,35 лева за месец октомври 2018 г. и в размер на 116,59 лева за месец ноември 2018 г.,

като не е ясно върху каква основа е изчислена исканата допълнителна сума. По отношение на иска за присъждане на сума в размер на 8397,90 лева, представляваща обезщетение за неспазен тримесечен срок на предизвестие при прекратяването на трудовото правоотношение на ищцата по чл. 327, ал. 1, т. 2 и 3, поддържа становище за недължимост на същото. Отделно сочи, че трудовата книжка се съхранява от ищцата и работодателят не е приемал същата за съхранение. Навежда се и неоснователност на претенцията за заплащане на сумата в размер на 20,00 лева, представляваща данъчно облекчение по чл. 22в ЗДДФЛ, доколкото ищцата не е представила декларация съгласно чл. 22в, ал. 8 от ЗДДФЛ.

В съдебно заседание проведено на 03.06.2020 г., първоинстанционният съд, на основание чл. 232 от ГПК, е прекратил производството по отношение на следните претенции:

- за сумата от 54,69 лева, представляваща неизплатена част от обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г.;

- за сумата от 45,60 лева, представляваща неизплатена част от допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на по 22,80 лева за месеците октомври и ноември 2018 г.;

- за сумата от 70 лева, представляваща неизплатена част от трудовото възнаграждение: допълнително възнаграждение за месец септември 2018 г.

- за осъждане на ответника да оформи и предаде на ищцата трудовата й книжка.

Настоящият съдебен състав, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Видно от оригинал на Трудов договор № 42 от дата 01.11.2011 г., представен от ищцата (л. 191), същият е сключен между „Стеора“ ООД - работодател, и ЕК. Н. СТ. – служител, като считано от датата на сключване, работодателят възлага, а работникът/служителят приема да изпълнява длъжността главен счетоводител на непълно работно време – 6 часа, с основно месечно трудово възнаграждение 1450,00 лева и допълнително възнаграждение за придобит стаж и професионален опит 0,6%. Посочено е, че договорът е безсрочен и се сключва за неопределено време, със срок на предизвестие – законовия, както и че други условия няма.

В оригинала на същия договор, представен от ответното дружество (л. 242), в графата „Със срок на предизвестие“, между печатния текст ЗАКОНОВИЯ и текста от бланката „месеца“ ръкописно е добавено „30 дни“.

Видно от Допълнително споразумение към Трудов договор № 42, сключено на 31.01.2014 г., страните по договора се споразумяват за следните изменения: считано от 01.02.2014 г. ЕК. Н. СТ. да изпълнява длъжността главен счетоводител на пълно работно време – 8 часа, с основно месечно трудово възнаграждение 2250,00 лева и допълнително възнаграждение за продължителна работа 0,6% за всяка прослужена година трудов стаж. Посочено е, че други условия няма и споразумението се сключва за неопределено време, като същото е неразделна част от Трудов договор № 42/01.11.2011 г.

Видно от Уведомление за незабавно прекратяване на трудов договор по чл. 327, ал. 1, т. 2 и 3 КТ със заплащане на обезщетение за неспазен срок на предизвестията, адресирано до „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, от ЕК. Н. СТ., главен счетоводител на дружеството, същата обосновава прекратяването на трудовия си договор по посочената законова разпоредба както следва:

- 1) работодателят едностранно е намалил трудовото й възнаграждение без право да извършва такива промени – със 70,00 лева за месец септември 1918 г. и с 270,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г.;

- 2) работодателят системно забавя представянето пред НОИ на болничните й листи,

водещо до забавяне на изплащането на дължимите обезщетения по общественото осигуряване;

3) работодателят три поредни месеца е забавил изплащането на част от дължимото й постоянно допълнително трудово възнаграждение в размер на 70,00 лева за месец септември 1918 г. и по 270,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г.;

4) работодателят е забавил изплащането на дължимите осигурителни вноски по общественото осигуряване за сумите по т. 3.

С Уведомлението е направено искане на осн. чл. 221 КТ във връзка с чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 326, ал. 1 КТ работодателят незабавно да изплати следните обезщетения и неизплатени части от brutното трудово възнаграждение на служителката:

- сумата от 8329,50 лева, представляваща обезщетение за неспазен тримесечен срок на предизвестieto, уговорен между страните като законовия – максималния за лице, заемащо материално-отчетническа функция „Главен счетоводител“;

- сумата от 883,43 лева – за използван годишен отпуск за 2018 г.;

- сумата от 610,00 лева, представляваща неизплатени части от трудовото възнаграждение на служителката – 70,00 лева допълнително възнаграждение за гориво за месец септември 2018 г., по 270,00 лева допълнително възнаграждение и допълнително възнаграждение за гориво за месеците октомври и ноември 2018 г.

Видно от товарителница на „Еконт“, Уведомлението е прието за разнос на дата 15.04.2019 г.

Видно от Заповед № 069/15.04.2019 г., подписана от К.Ч. – работодател, считано от датата на заповедта, трудовото правоотношение на ЕК. Н. СТ. на длъжност главен счетоводител при „Стеора“ ООД е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 и 3 от КТ, поради получено писмено заявление. Със заповедта е наредено на лицето да бъде изплатено обезщетение на осн. чл. 224, ал. 1 от КТ – за неползван платен годишен отпуск в размер на 6 дни за 2019 г. Заповедта е получена от ЕК. Н. СТ. на 17.04.2018 г. със забележка: последно предупреждение преди предприемане на законови мерки заради неизпълнени задължения на работодателя.

Видно от писмо от дата 18.04.2019 г. от К.Ч. – управител на „Стеора“ ООД, до ЕК. Н. СТ., със същото последната е уведомена, че с получаването на Уведомлението по чл. 327, ал. 1, т. 2 и 3 КТ на 15.04.2018 г. трудовото й правоотношение със „Стеора“ ОД е прекратено, съгласно чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ, макар и да не са действително настъпили сочените основания. Заявено е, че по отношение на претенцията за заплащане на допълнителни възнаграждения, които не са уговорени с индивидуалния трудов договор, и обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ, такива не се дължат и няма да бъдат изплатени.

Видно от Правилник за вътрешния трудов ред на „Стеора“ ООД от дата 06.08.2018 г., подписан от К.Ч. – управител, със същия се регламентират вътрешният трудов ред и организационният ред при осъществяване на производствения процес; определя се основният режим на работното време, почивките и отпуските; детайлизират се правата и задълженията на работещите, съобразно разпоредбите на Кодекса на труда; конкретизират се пълномощията на работодателя; определя се ред за стимулиране и санкциониране на работещите в зависимост от конкретния им принос в трудовия процес. В т. 4 на раздел II, „Трудов договор – сключване, изменение и прекратяване“, е посочено, че трудовите договори се сключват в писмена форма, като с тях задължително се определят: мястото на работа; наименованието на длъжността и характера на работата; датата на сключване на договора и началото на изпълнението му; основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане; продължителността на работния ден или седмица; размерът на

основния и удължения платен годишен отпуск, както и на допълнителните платени годишни отпуски; времетраенето на трудовия договор; еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовото правоотношение. Уредено е, че с трудовия договор двете страни могат да договарят и други допълнителни условия, извън посочените, както и че промяната на трудовия договор става с подписването на допълнителни споразумения, неразделна част от него. В раздел III, „Основни права и задължения на работодателя“, е посочено, че същият е длъжен да осигурява заплащане на работещите за положения труд по ред и условия, предвидени в КТ и възприетата от дружеството система на заплащане, като има право извършва морално и материално стимулиране на работещите.

Видно от представени фишове за месечни трудови възнаграждения на ЕК. Н. СТ., главен счетоводител на „Стеора“ ОД, за периода от месец януари 2015 г. до месец до месец октомври 2018 г., в раздел „Начисления“ за периода от май 2015 г. до септември 2018 г. в повечето от тях е отразена „Премия“ в размер на 200,00 лева. Такава не е отразена във фиша за месец декември 2016 г., където има включена коледна премия. По делото за визириания период не са представени фишове за месеците декември 2015 г., април и ноември 2016 г., януари, април и май 2017 г.

Видно от Заповед № 029/01.07.2009 г. относно правилното използване на лични автомобили за служебни нужди, подписана от К.Ч. – управител, със същата е наредено за всеки автомобил, споменат в заповедта, от титулярния шофьор да се водят пътни листи по образец, като разходът на гориво се отчита по Наредба № 3 от 25.03.1989 на Министерството на транспорта (ДВ, бр. 93 от 01.12.1989 г.). В заповедта е посочен лек автомобил марка „Рено Меган Сценик“ с рег. № В 6049 КТ, с бензинов двигател, с лимит за месечен пробег 400 км, с шофьор Катерина Петрова. Отражено е, че посоченият лимит в км е максимален и включва командировките на близки разстояния (до 20 км), като извън чертите на града автомобилите се ползват за служебни нужди само с командитовъчна заповед.

Видно от Заповед № 056/01.05.2014 г. относно правилното използване на лични автомобили за служебни нужди, подписана от К.Ч. – управител, със същата е наредено за всеки автомобил, споменат в заповедта, от титулярния шофьор да се водят пътни листи по образец, като разходът на гориво се отчита по Наредба № 3 от 25.03.1989 на Министерството на транспорта (ДВ, бр. 93 от 01.12.1989 г.). В заповедта е посочен лек автомобил марка „Хюндай И 20“ с рег. № В 0238 КТ, с бензинов двигател, с лимит за месечен пробег 400 км, с шофьор Е.С.. Отражено е, че посоченият лимит в км е максимален и включва командировките на близки разстояния (до 20 км), като извън чертите на града автомобилите се ползват за служебни нужди само с командитовъчна заповед.

Видно от Заповед № 066/26.09.2018 г. относно използване на лични автомобили за служебни нужди и използване на служебни автомобили, подписана от К.Ч. – управител, със същата е наредено от 01.10.2018 г. да се прекрати изплащането на гориво за лични автомобили. Наредено е за всеки автомобил, споменат в заповедта, от титулярния шофьор да се водят пътни листи по образец, като разходът на гориво се отчита по Наредба № 3 от 25.03.1989 на Министерството на транспорта (ДВ, бр. 93 от 01.12.1989 г.). Уточнено е, че в случаите, когато автомобилите са използвани извън града, пътни листи се водят и отчитат от командирования служител, ако не е титулярният шофьор, както и че автомобилите се управляват само с пълномощно от управителя.

Видно от болничен лист № Е20196005143, същият е издаден от ЛКК при Медицински център „Младост“ – Варна, на лицето ЕК. Н. СТ. с диагноза К62.2 за периода от 14.01.2019 г. до 02.02.2019 г. Към болничния лист по делото е представена товарителница на „Еконт“ с получател К.Ч., без дата на приемане или доставяне на пратката.

Видно от болничен лист № Е20196005277, същият е издаден от ЛКК при Медицински център „Младост“ – Варна, на лицето ЕК. Н. СТ. с диагноза К62.2 за периода от 03.02.2019 г. до 22.02.2019 г. Към болничния лист по делото е представена товарителница на „Еконт“ с

получател К.Ч., с дата на получаване на пратката за разнос 05.02.2019 г.

Видно от болничен лист № E20196693009, същият е издаден от ЛКК при Медицински център „Младост“ – Варна, на лицето ЕК. Н. СТ. с диагноза K62.2 за периода от 23.02.2019 г. до 14.03.2019 г. Към болничния лист по делото е представена товарителница на „Еконт“ с получател К.Ч., с дата на получаване на пратката за разнос 26.02.2019 г.

Видно от Справка на НОИ по ЕГН за представени документи и изплатени обезщетения и помощи от ДОО за ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, болничен лист № E20196005143 е предоставен в НОИ на 13.02.2019 г. и изплатен на 20.02.2019 г., болнични листи № E20196005277 и № E20196693009 са представени в НОИ на дата 13.03.2019 г. и изплатени на 20.03.2019 г.

Видно от Служебна бележка за доходи и трудови правоотношения изх. № 1959 от 18.04.2019 г., издадена от „Стеора“ ООД в качеството му на работодател по основното трудово правоотношение към 31.12.2018 г. на ЕК. Н. СТ., в същата на ред 14, като дължим годишен данък, е отразена сумата от 2342,84 лева, а на ред 15, като авансово удържан/внесен данък по чл. 42 от ЗДДФЛ – сумата от 2362,83 лева. На ред 16 е отбелязана разлика между ред 14 и ред 15: 20,00 лева. На ред 18 е посочена сума по ред 16, възстановена на лицето до 31 януари на следващата година: 20,00 лева.

От заключението по допусната в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза се установява, че използването на лични автомобили за служебни цели е уредено със заповед № 029/01.07.2009 г. на управителя на ответното дружество, със задължение да се води пътен лист по образец от титуляра на лекия автомобил и лимит в км, като разходът на гориво се отчита съгласно Наредба № 3/89 г. на Министерство на транспорта. На основание заповедта, на ищцата до 01.10.2018 г. е изплащано гориво с РКО, като разходно-оправдателните документи включват: пътен лист с данни за периода (месечен), автомобил/марка, шофьор, километраж – начален и краен, разход гориво; фактура за закупено гориво. Със заповед № 066/26.09.2018 г. се прекратява изплащането на гориво за лични автомобили. В заповедта са вписани служебните автомобили и изискването пътните листи да се водят и отчитат от титулярните шофьори.

Вещото лице излага, че в трудовия договор на ищцата - № 42/01.11.2011 г., и в допълнителното споразумение към същия от дата 31.01.2014 г. като допълнително възнаграждение е вписано: за продължителна работа – 0,6% за всяка прослужена година трудов стаж, като е отбелязано: други условия – няма. Във Вътрешни правила за структура и организация на работната заплата в „Стеора“ ООД от 08.02.2018 г., в чл. 18 е отразено, че с индивидуален трудов договор могат да се определят и други допълнителни трудови възнаграждения за: постигнати резултати от труда – текущо, за година или друг период, промени в условията на труд с временен характер, които водят до допълнително нервно-психическо натоварване, условия, увреждащи здравето на работещия, и др. В чл. 19 е уредено, че условията за получаване и размерите на допълнителните трудови възнаграждения се определят с договорите. Чл. 20 гласи, че с индивидуален трудов договор могат да се определят по-високи размери на допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата.

Съгласно чл. 21, допълнителните възнаграждения по чл. 11 и чл. 12 са с постоянен характер, като чл. 11 касае време на разположение на работодателя – за всеки час не по-малко от 0,10 лева, а чл. 12 посочва, че за придобит трудов стаж и професионален опит на работещите се заплаща допълнително месечно възнаграждение от 0,6% върху основната работна заплата, определена с индивидуален трудов договор, за всяка година трудов стаж.

В заключението се сочи, че дължимият размер на трудовото възнаграждение на ищцата за месец септември 2018 г. е 1992,13 лева (изплатено на 05.10.2018 г. с банков превод), като отработените дни са 17 (от 18 работни дни за месеца), отработената заплата –

2125,00 лева, за стаж и професионален опит – 242,25 лева, премия – 200,00 лева, всичко начисления – 2567,25 лева, лични удържки и ДОД – 575,12 лева; за месец октомври 2018 г. - 1860,43 лева (изплатено на 02.11.2018 г. с банков превод), като отработените дни са 22 (от 23 работни дни за месеца), отработената заплата – 2152,17 лева, за стаж и професионален опит – 245,35 лева, всичко начисления – 2397,52 лева, лични удържки и ДОД – 537,09 лева; за месец ноември 2018 г. - 1233,39 лева (изплатено на 05.12.2018 г. с банков превод), като отработените дни са 10 (от 22 работни дни за месеца), отработената заплата – 1022,73 лева, за стаж и професионален опит – 245,35 лева, болничен за сметка ръков. 2 дни – 159,50 лева, болничен за сметка ръков. 3 дни – 239,26 лева, болничен за сметка ДОО, 7 дни – 00,00 лева, всичко начисления – 1538,08 лева, лични удържки и ДОД – 304,69 лева.

Посочено е, че съгласно Наредба Н-13, задължение на работодателя е да декларира в ТД на НАП с декларация обр. 1 и обр. 6 осигурителния доход на лицата до 25-о число на месеца, следващ отчетния, като за месец септември 2018 г. декларациите са подадени на 26.10.2018 г., за месец октомври 2018 г. - на 23.11.2018 г., за месец ноември 2018 г. - на 14.12.2018 г. По обща рекапитулация, дължимите месечни вноски за месец септември 2018 г., в размери: ДОО – 5723,92 лева, здравно – 2288,75 лева, ДЗПО – 1354,83 лева, ДОД – 3913,10 лева, са преведени по банков път на 24.10.2018 г.; за месец октомври 2018 г., в размери: ДОО – 6335,67 лева, здравно – 2220,67 лева, ДЗПО – 1393,21 лева, ДОД – 2730,43 лева, са преведени по банков път на 22.11.2018 г.; за месец ноември 2018 г., в размери: ДОО – 5425,77 лева, здравно – 2075,92 лева, ДЗПО – 1123,42 лева, ДОД – 2161,59 лева, са преведени по банков път на 17.12.2018 г. Задължителните осигуровки за трите месеца са подадени в ТД на НАП, както и задължителните осигуровки и данъци на дружеството за същия период са внесени в сроковете по Наредба Н-13.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, и като взе предвид събрания и приобщен по делото доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, приема за установено следното от правна страна:

По отношение на сумата в общ размер от 140,00 лева, претендирана като неизплатени части от трудовото възнаграждение на ищцата: допълнително възнаграждение в размер на по 70,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., настоящият състав намира следното:

В чл. 6 от НСОПЗ е посочено, че допълнителните трудови възнаграждения са: 1. определените с наредбата или с друг нормативен акт възнаграждения, които се изплащат задължително; 2. договорените с индивидуален и/или с колективен трудов договор възнаграждения, които се изплащат според договорените условия. В чл. 15, ал. 2 от НСОПЗ е уредено, че за допълнителни възнаграждения с постоянен характер се считат и допълнителните възнаграждения, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време.

От материалите по делото – Трудов договор № 42 от дата 01.11.2011 г., Заповед № 029/01.07.2009 г., Заповед № 056/01.05.2014 г., Заповед № 066/26.09.2018 г., безпротиворечиво се установява, че възстановяването на разхода за гориво не попада в хипотезите на чл. 6 и чл. 15, ал. 2 от НСОПЗ. Горното не е било изрично уговорено в трудовия договор на ищцата, нито е в зависимост от отработеното време. Възстановяването на разходите за гориво е предвидено с нарочни заповеди от работодателя. В тях изрично е установен редът, по който посоченият разход следва да бъде възстановен – в размера, в който е сторен, въз основа на счетоводни документи. Възстановяването на разхода за гориво няма характер на възнаграждение, същото цели репарация на средства, регламентирано изцяло от волята на работодателя. Видно от Заповед № 066/26.09.2018 г., потвърдено от заключението по допусната в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна

експертиза, със същата се прекратява изплащането на гориво за лични автомобили. Предвид изложеното, претенцията се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Неоснователна се явява и подлежи на отхвърляне и заявената претенция в размер на сумата от 400,00 лева - неизплатени части от трудовото възнаграждение на ищцата: допълнително възнаграждение в размер на по 200,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г. Видно от трудов договор № 42/01.11.2011 г., както и от допълнителното споразумение към същия от дата 31.01.2014 г., в тях като допълнително възнаграждение е отразено: за продължителна работа – 0,6% за всяка прослужена година трудов стаж. В Правилник за вътрешния трудов ред на „Стеора“ ООД от дата 06.08.2018 г., в т. 4 на раздел II, „Трудов договор – сключване, изменение и прекратяване“, е уредено, че трудовите договори се сключват в писмена форма, като с тях задължително се определят основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер. Предвид **липсата на каквато и да е клауза**, обективизирана в трудовия договор на ищцата, както и в допълнителното споразумение към него, досежно допълнително възнаграждение в размер на 200,00 лева, съдът намира, че **не е** налице хипотезата на чл. 6 НСОПЗ. В представените фишове за работна заплата сумата в размер на 200,00 лева е отразена като премия. Същата не представлява допълнително възнаграждение по чл. 15, ал. 2 НСОПЗ, тъй като, видно от приложените по делото фишове за месечни трудови възнаграждения на ищцата, не е обвързана с отработеното време. Допълнително възнаграждение, което не е в зависимост единствено от отработеното време, а се изплаща по преценка на работодателя за стимулиране на служителя, не е с постоянен характер по смисъла на чл. 15, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в този смисъл Решение № 847/14.01.2011 г. по гр. дело №1558/2009 г. на ВКС, IV г.о, Решение № 55/12.03.2014 г. по гр. дело № 4256/2013 г., ВКС, IV г.о., Решение № 23 от 16.02.2016 г. по гр. дело № 1407/2015 година, ВКС, III г. о.). Следва да се посочи, че разпоредбите на НСОПЗ уреждат правната възможност на работодателя да определя и други допълнителни трудови възнаграждения, но не вменяват изрично такова негово задължение. Въз основа на горното, неизплащането на посоченото възнаграждение през месеците октомври и ноември 2018 г. не може да се приеме като едностранна промяна на съдържанието на трудовото правоотношение по чл. 118, ал. 1 КТ, нито като закъснение в изплащането на работната заплата на ищцата. Видно от заключението на вещото лице, същата е изплащана в предвидения с трудовия договор срок.

Предвид наведените във въззивната жалба доводи за наличието на хипотезата на чл. 17 от ЗЗД относно плащанията по горните претенции, съдът следва да посочи, че изложеното в исковата молба не обосновава извод, че съдът е сезиран с иск по горесцитирания член. Съдът не може служебно да се произнесе по прикрита сделка, без да е сезиран с иск по чл. 17, ал. 1 ЗЗД, поради което и релевираното оплаване се явява неоснователно.

Настоящият съдебен състав намира, че неоснователна е и предявената претенция по чл. 221, ал. 1 от КТ. В цитираната норма е уредено, че при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

В чл. 326, ал. 2 от КТ е посочено, че срокът на предизвестieto при прекратяване на безсрочен трудов договор е 30 дни, доколкото страните не са уговорили по-дълъг срок, но не повече от 3 месеца. Констатираното дописване в оригинала на трудовия договор от страна на работодателя в т. 8 не се явява в противоречие с отразеното и уговорено първоначално между страните, доколкото, съгласно горесцитирания член, законоустановеният срок на предизвестие е 30 дни. Неоснователни са твърденията на ищцата, че срокът на

предизвестието е 3 месеца, тъй като същата заема материално-отчетническа длъжност. Хипотезата на чл. 326, ал. 3 от КТ изрично предвижда необходимите елементи, които в конкретния случай не са налице.

Работодателят дължи обезщетение при изрично предвидените основания по чл. 327, ал. 1, т. 2, т. 3 и т. 3а, при наличие на законовите предпоставки. Няма спор в настоящия казус, че трудовото правоотношение на ищцата е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КТ. От съвкупния анализ на доказателствения материал обаче се установява, че не са налице предпоставките на използваните от служителя прекратителни основания.

В т. 2 на цитираната разпоредба е уредено, че работникът или служителът може да прекрати трудовия договор писмено, без предизвестие, когато работодателят забави изплащането на трудовото възнаграждение или на обезщетение по този кодекс или по общественото осигуряване. От заключението на вещото лице се установи, че трудовото възнаграждение на ищцата е изплащано своевременно на конкретно определените за това дати. Както вече беше посочено, нито претендираната сума за възстановяване на разход за гориво, нито претендираната като част от трудовото възнаграждение „премия“ попадат в хипотезите на чл. 6 и чл. 15, ал. 2 от НСОПЗ, поради което неизплащането им за месеците октомври и ноември 2018 г. не може да се определи като закъснение в изплащането на трудовото възнаграждение на ищцата. В тази връзка, не е налице и закъснение на дължими осигурителни вноски по общественото осигуряване за горните суми, каквото основание е наведено в представеното по делото Уведомление за прекратяването на трудовия договор.

В чл. 327, ал.1, т. 3 от КТ, е посочено, че правото на работника възниква, когато работодателят промени мястото или характера на работата или уговореното трудово възнаграждение, освен в случаите, когато има право да извърши такива промени, както и когато не изпълни други задължения, уговорени с трудовия договор или с колективния трудов договор, или установени с нормативен акт. По делото вече беше установено, че не е налице едностранна промяна на съдържанието на ТПО, вкл. по чл. 118, ал. 1 от КТ. Не са изменени неправомерно необходимите елементи на ТПО, нито такива, които свободно са били уговорени между страните при сключване на трудовия договор и допълнителното споразумение към него и отразени в тях.

Наведеното основание за системно забавяне на представянето пред НОИ на болничните листи на ищцата, водещо до забавяне на изплащането на дължимото обезщетение, касае конкретно болничните листи с №№ E20196005143 - за периода от 14.01.2019 г. до 02.02.2019 г., E20196005277 - за периода от 03.02.2019 г. до 22.02.2019 г., и E20196693009 – за периода от 23.02.2019 г. до 14.03.2019 г. Редът и конкретните срокове за отпускане и изплащане на паричните обезщетения при временна неработоспособност са регламентирани в Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО). Съгласно чл. 12 на Наредбата, удостоверенията съгласно приложения № 9, 10 и 11 с данни относно правото на парично обезщетение се представят в НОИ от осигурителите в срок до 10-о число на месеца, следващ месеца, през който осигуреното лице е представило документите за изплащане на обезщетението на осигурителя. В товарителницата на „Еконт“, представена по делото към болничен лист E20196005143, няма отразена дата на предаване или доставяне на пратката. Болнични листи №№ E20196005277 и E20196693009, видно от приложените товарителници на „Еконт“, са предадени за разнос съответно на 05.02.2019 г. и 26.02.2019 г., т. е. същите е следвало да бъдат представени от осигурителя пред НОИ в срок до 10.03.2019 г. Видно от Справка на НОИ по ЕГН за представени документи и изплатени обезщетения и помощи от ДОО за ЕК. Н. СТ., същите са представени в НОИ на дата 13.03.2019 г. и изплатени на 20.03.2019 г. В чл. 39, ал. 1 от НПОПДОО е посочено, че паричните обезщетения се изплащат от ТП на НОИ на правоимащите лица - осигурените лица, самоосигуряващите се лица и лицата по чл. 4, ал. 9 КСО, по лични платежни сметки в срок до 10 работни дни от постъпване в НОИ на

данните от издадените болнични листове и представяне на удостоверенията по образец съгласно приложения № 9 - 11. Т.е., след като срокът за предаване в НОИ на необходимите документи за изплащане на болничните листи е 10-число на месеца, следващ месеца, в който осигуреното лице е представило последните на осигурителя, срокът за изплащане е от 22-ро до 24-то число на същия месец. Както беше посочено по-горе, двата болнични листа са изплатени на ищцата на 20.03.2019 г. – в предвидения срок, поради което оплакването за забавяне на изплащането на дължимото обезщетение се явява неоснователно. В допълнение, съдът намира, че не би могло да се определи като системно забавянето на представянето в НОИ на два (от десет) болнични листи с три дни в един и същи месец.

По претенцията за сумата от 20,00 лева, представляваща данъчно облекчение по чл. 22в на ЗДДФЛ:

В Службена бележка за доходи и трудови правоотношения изх. № 1959 от 18.04.2019 г., издадена от „Стеора“ ООД, е посочено, че сума по ред 16, представляваща разлика между дължимия годишен данък и авансово удържания такъв по чл. 42 от ЗДДФЛ за 2018 г. - в размер на 20 лева, е възстановена на лицето до 31 януари на следващата година. Цитираната службена бележка обективира изявление за плащане на процесната сума от работодателя и, доколкото същото е оспорено от ищцата, в тежест на ответното дружество е било да ангажира доказателства за опровергаване на ищцовото твърдение. Такива доказателства не са били ангажирани от ответника. Предвид изложеното, съдът намира предявената претенция за основателна.

Въз основа на горното, предявените искове за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумите от 8397,90 лева - обезщетение за неспазен тримесечен срок на предизвестие, 140,00 лева - неизплатени части от трудовото ѝ възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 70,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., както и 400,00 лева - неизплатени части от трудовото ѝ възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 200,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., следва да бъдат отхвърлени, като бъде уважен искът за осъждане на ответното дружество за заплащане на сумата от 20,00 лева, представляваща данъчно облекчение по чл. 22в на ЗДДФЛ, ведно със законната лихва върху сумата от датата на съдебното решение до окончателното ѝ изплащане. Съответно, решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в частта, с която е отхвърлило първите три иска, и отменено в частта, с която е отхвърлило последния иск, както и в частта за разностите.

Относно съдебно-деловодните разноски:

С оглед изхода на спора, въпросът за дължимите разноски следва да бъде преразгледан, като всяка от страните има право на разноски по съразмерност, съобразно уважената или отхвърлената и прекратена част от исковете.

Ищцовата страна претендира съдебно-деловодни разноски в размер на 3040,00 лева за първоинстанционното производство, включващи 40,00 лева – държавна такса за издаване на обезпечителна заповед, и 3000,00 лева – изплатен адвокатски хонорар, съгласно представена разписка. Страната не претендира разноски за въззивна инстанция. На осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, в полза на същата следва да бъдат присъдени разноски в размер на 6,66 лева.

На ответното, сега въззиваемо дружество, на осн. чл. 78, ал. 3 и ал. 4 от ГПК, се следват съдебно-деловодни разноски съобразно отхвърлената и прекратена част от исковете. Същото претендира разноски в общ размер на 2950,00 лева, включващи 250,00 лева – внесен

депозит за допуснатата от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза, 1200,00 лева – платено в брой адвокатско възнаграждение за първа инстанция, и 1500,00 лева – платено в брой такова за въззивното производство, съгласно представени договори за правна защита и съдействие. От процесуалния представител на ищцата е направено възражение за прекомерност на последния адвокатски хонорар, което съдът намира за неоснователно, тъй като същият е в съответствие с фактическата и правна сложност на делото. Освен това, ищцовата страна е претендирала адвокатско възнаграждение в размер на 3000,00 лева за първоинстанционното производство, което е по-високо от претендираното от ответната/въззиваема страна за двете инстанции. В тази хипотеза приложение намира и практиката на ВКС, изразена в Определение № 3 от 5.01.2015 г. по ч. гр. д. № 7153/2014 г., IV гр. о. на ВКС, според което възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна е неоснователно, когато направилата го страна сама е оценила високо фактическата и правна сложност на делото и е поискала по-високо адвокатско възнаграждение за своя процесуален представител. С оглед на изложеното, на „Стеора“ ООД следва да бъдат присъдени съдебно-деловодни разноски в размер на 2943,47 лева.

В съответствие с финансовия интерес от 9128,19 лева, дължимата държавна такса за първа инстанция е в размер на 365,13 лева, а за въззивна – 179,16 лева, при финансов интерес от 8957,90 лева. На основание чл. 78, ал. 6, в съответствие с уважената част на исквете, „Стеора“ ООД следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВРС сумата от 0,80 лева– държавна такса за първоинстанционното производство, и по сметка на Окръжен съд – Варна, сумата от 0,40 лева– държавна такса за въззивна инстанция.

Воден от горното, на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, настоящият състав на въззивния съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261259 от 09.04.2021 г., постановено по гр. д. № 7389 по описа за 2019 г. на Районен съд – Варна, XVI състав, в частта, с която е отхвърлен предявеният от ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, със съдебен адрес за призоваване: гр. София, ул. „Мими Балканска“ № 132, бизнесцентър „Регус Летище“, офис „Техрент България“, за адвокат И.В., срещу „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, иск за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 20,00 лева (Двадесет лева), представляваща данъчно облекчение по чл. 22в на ЗДДФЛ, което работодателят не ѝ е изплатил, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, да заплати на ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, със съдебен адрес за призоваване: гр. София, ул. „Мими Балканска“ № 132, бизнесцентър „Регус Летище“, офис „Техрент България“, за адвокат И.В., сумата от 20,00 лева (Двадесет лева),

представляваща данъчно облекчение по чл. 22в на ЗДФЛ, неизплатено от работодателя на ищцата, ведно със законната лихва върху сумата от датата на съдебното решение до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261259 от 09.04.2021 г., постановено по гр. д. № 7389 по описа за 2019 г. на Районен съд – Варна, XVI състав, в частта, с която са отхвърлени предявените от ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, със съдебен адрес за призоваване: гр. София, ул. „Мими Балканска“ № 132, бизнесцентър „Регус Летище“, офис „Техрент България“, за адвокат И.В., срещу „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, искове за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 8397,90 лева (Осем хиляди триста деветдесет и седем лева и 90 ст.), представляваща обезщетение за неспазен тримесечен срок за предизвестие, на основание чл. 221, ал. 1 от КТ; сумата от 140,00 лева (Сто и четиридесет лева), представляваща неизплатени части от трудовото ѝ възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 70,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г.; сумата от 400,00 лева, представляваща неизплатени части от трудовото ѝ възнаграждение: допълнително възнаграждение в размер на по 200,00 лева за месеците октомври и ноември 2018 г., на основание чл. 128 от КТ.

ОТМЕНЯ Решение № 261259 от 09.04.2021 г., постановено по гр. д. № 7389 по описа за 2019 г. на Районен съд – Варна, XVI състав, в частта за разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, да заплати на ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, със съдебен адрес за призоваване: гр. София, ул. „Мими Балканска“ № 132, бизнесцентър „Регус Летище“, офис „Техрент България“, за адвокат И.В., сумата от 6,66 лева (Шест лева и 66 ст.), представляваща съдебно деловодни разноски, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 от ГПК, ЕК. Н. СТ., ЕГН *****, със съдебен адрес за призоваване: гр. София, ул. „Мими Балканска“ № 132, бизнесцентър „Регус Летище“, офис „Техрент България“, за адвокат И.В., да заплати на „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, сумата от 2943,47 лева (Две хиляди деветстотин четиридесет и три лева и 47 ст.), представляваща съдебно-деловодни разноски за две инстанции, съразмерно с отхвърлената и прекратена част от исковете.

ОСЪЖДА „Стеора“ ООД, ЕИК 103768967, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Княз Борис I“ № 111, ет. 8, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВРС сумата от 0,80 лева – държавна такса за първоинстанционното производство, и по сметка на Окръжен съд – Варна, сумата от 0,40 лева – държавна такса за въззивна инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните, по аргумент на чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____